

sessió de la Junta Directiva del CEC del 10 de març de 1896²¹ es pot rememorar com fou "*Llegit un projecte de circular i interrogatori del Sr. Puig, de Granollers, per dirigir-se a tots els delegats del Centre a fi de recollir totes les notícies possibles sobre l'Espeleologia de Catalunya, s'acordà que s'imprimeixi i s'envii a més dels delegats, als rectors i demés persones indicades en les regions ja reconegudes per haver-hi caverne i aigües subterrànies*".

Posteriorment, el 28 d'abril s'acordà que s'enviés a tots els delegats, mestres i rectors la circular-interrogatori sobre espeleologia catalana, 100 exemplars de la qual eren per a Dionís Puig. L'objectiu d'aquesta proposta era saber si hi havia caverne i llacs, rius i corrents naturals subterranis "*(...) que és el que en tecnicisme modern s'entén per espeleologia*"²². Els resultats foren minsos, (no passaren de 25 les respostes rebudes), tot i que això no impedí que l'any 1897 Font i Sagué qualifiqués Puig com el "*verdader introductor d'aquesta ciència a Catalunya*", referint-se a l'espeleologia²³.

La història de l'espeleologia moderna a Catalunya comença l'any 1896 quan ens visità Edouard A. Martel. Aquest espeleòleg francès vingué a Barcelona convidat pel CEC i junt a Osona i Castellanos va visitar la cova del Salnitre (Collbató) i amb Vidal i Carreras, Font i Sagué, Vintrolà i Galbany explorà la Fou de Bor, a la Cerdanya. Per a algunes fonts -en aquest cas concret pel secretari del CEC, Jaume Massó i Torrents-, l'interrogatori que parlàvem abans s'havia fet per tal de facilitar la seva feina a Catalunya²⁴. Està acceptat que la vinguda de Martel marca el punt d'arrencada dels estudis espeleològics a Catalunya, sobretot a partir de l'energia que hi esmerçà Norbert Font i Sagué, qui és tingut per l'introducció de l'espeleologia en el nostre país (ja hem vist com aquest, modestament, donava aquest títol a Dionís Puig). Posteriorment, el geòleg Lluís Marià Vidal, en aquells anys president del CEC, decidí proveir de material Font i evitar un accident mortal per a aquest; alhora, Manel Girona aportava capital per permetre l'exploració de les seves propietats del Garraf. Resulta curiós -o vergonyós, segons com es miri- l'oblit sobre el paper que va tenir Dionís Puig en tot aquest arrelament dels estudis espeleològics a casa nostra. Fins i tot Faura i Sans²⁵, en parlar del *Catàleg Espeleològic de Catalunya* i reconèixer l'ajut de diferents persones en la seva realització oblida la figura de Puig. El catàleg de Font es féu partint d'un estudi anterior (1894) de Puig i Larraz (*Cavernas y simas de España*, on citava 164 cavitats a Catalunya) perquè tot i les dades aportades per la circular-interrogatori, encara eren poques. El que féu Font fou esmenar el treball de Puig i Larraz a través de les respostes a l'interrogatori, les dades recollides per ell mateix o per companys seus, etc²⁶. En total catalogà 333 cavitats a Catalunya.

Un cop fet aquest treball, i seguint les indicacions de Dionís Puig i Sagué